

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.961 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 november 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BIKKEMBERGS en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 november 2005 België is binnengekomen, diende dezelfde dag een eerste asielverzoek in.

1.2. Op 2 maart 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 21 april 2006 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 3 oktober 2006 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Op 6 februari 2007 nam de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij beschikking nummer 463 van 23 april 2007 besloot de Raad van State dat het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ingestelde cassatieberoep niet toelaatbaar was.

1.7. Verzoeker diende op 28 juni 2007 een tweede asielverzoek in.

1.8. Op 3 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Verzoeker diende op 14 oktober 2008 een derde asielverzoek in.

1.10. Op 26 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 26 november 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 29/11/2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 06/02/2007 door de Vaste Beroepscommissie afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Overwegende dat betrokkene op 28/06/2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 03/07/2007 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 14/10/2008 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene in het bezit is van enkele documenten om aan te tonen dat hij in de periode van juni 2004 tot november 2005 teruggekeerd is naar zijn land van herkomst. Overwegende dat deze documenten niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden daar betrokkene deze reeds tijdens de procedure van zijn tweede asielaanvraag aangebracht heeft. Overwegende dat betrokkene verder nog verklaart niet terug te kunnen naar Tsjetsjenië omdat hij en zijn gezin problemen zouden hebben omwille van het feit dat ze praktiserende moslims zijn. Overwegende dat betrokkene zich hier enkel op zijn vermoedens baseert en uitgaat van veronderstellingen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand voor de procedure vraagt en in fine van zijn verzoekschrift vordert om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voorsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat hij een geboorteakte, een akte van het gerecht en een bewijs van terugkeer naar Rusland heeft aangebracht in het kader van zijn derde asielaanvraag. Hij betoogt dat hij deze documenten nog niet had overgemaakt in het kader van zijn tweede asielaanvraag en dat het bestuur dan ook ten onrechte oordeelde dat geen nieuwe elementen werden aangebracht. Hij benadrukt voorts dat voornamelijk de oproeping van het gerecht daterend van september 2005 aantoonde dat hij in november 2005 in Grozny aanwezig was en dat uit het certificaat van repatriëring daterend van juni 2004 blijkt dat hij met visum via Duitsland naar Polen is gereisd en vanuit Polen naar Rusland is teruggekeerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een herhaald asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoeker in zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet

eerder ter kennis werden gebracht van verweerder, maar verzoeker maakt, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerdere asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Het is niet betwist dat de eerste asielaanvraag op 6 februari 2007 werd afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd werden. Verzoeker voert aan dat hij in het kader van zijn derde asielverzoek een geboorteakte en documenten die dateren van de jaren 2004 en 2005 heeft aangebracht. Verzoeker kan, gelet op het feit dat deze documenten dateren van voor de laatste fase in de eerste asielprocedure en zelfs van voor het ogenblik waarop hij zijn allereerste asielaanvraag in België indiende, bezwaarlijk voorhouden dat het "nieuwe gegevens" betreft. Loutere verklaringen, die niet door documenten worden onderbouwd, kunnen evenmin als nieuwe gegevens worden beschouwd, zelfs indien deze verklaringen zouden gebaseerd zijn op "algemeen bekende informatie". Verzoeker draagt immers de bewijslast en kan zich niet verschuilen achter wat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geacht wordt te weten. Uit informatie die van algemene aard is kan, met betrekking tot een individuele asielzoeker, bovendien niet zonder meer afgeleid worden dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij niet wist dat hij zijn verblijf in Grozny zou dienen aan te tonen en daarom pas na de eindbeslissing met betrekking tot zijn eerste asielverzoek deze bewijsstukken aanbracht, waardoor deze stukken alsnog als nieuwe gegevens moeten worden beschouwd. Los van de vaststelling dat verzoekers theorie geen steun vindt in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, moet immers worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 oktober 2006 reeds duidelijk stelde geen geloof te hechten aan het verblijf van verzoeker te Grozny en dat verzoeker naliet de documenten waarnaar hij verwijst in het kader van zijn derde asielaanvraag aan te brengen bij de behandeling van zijn beroepsprocedure bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij "nieuwe gegevens", in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, heeft aangebracht waarmee verweerder ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingen-wet wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij, in een tweede middel, stelt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. Verzoeker heeft geen gegronde middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.